

og da vi tænkte os Muligheden af, at han dog maaske kunde reddes, hvis der kom hurtig Lægehjælp, vilde jeg, da vi var naaet til Hinnerup Station, som Togene i det sidste Aarstid stadig er kørt langsomt forbi, tilkalde enten en af Togpersonalet eller en af Stationspersonalet og gøre vedkommende opmærksom paa, at der ved Langaa maatte være en Læge til Stede for at tage sig af denne Mand, som maaske var død og maaske ikke var død, men hvis Liv i hvert Fald stod paa Spil. Da jeg mærkede, at Toget ikke skulde holde, trak jeg derfor i Nødbremsen. Jeg havde den Opfattelse, at naar man trak i Nødbremsen, holdt Toget, det troede jeg virkelig, men vi blev ved at køre. Til sidst holdt dog Toget, men det var rigtignok temmelig længe efter, og nu skete det, som jeg synes var meningsløst — det, at Toget ikke straks holdt, da der blev trukket i Nødbremsen, betegner jeg ikke som meningsløst, det kunde vel ikke være anderledes. Da Toget endelig var standset, troede jeg nemlig, at der var kommet en Togbetjent for at se, hvem der havde trukket i Nødbremsen og af hvad Aarsag. Det gjorde der imidlertid ikke; vi ventede, men der kom ingen Togbetjent. Jeg gik derfor ud af Toget og forsøgte at kalde over til Stationen, der stod en Assistent og legede med et grønt Flag — jeg siger legede, for han havde ikke noget at bestille og skulde ikke give noget Signal. Jeg kaldte, men der var ingen, som hørte. Passagererne begyndte at stikke Hovederne ud af Vinduerne og spørge om, hvorfor Toget var standset, men der kom stadig ingen Togbetjent, og først efter at man i de andre Vogne var blevet opmærksom paa, at jeg stod og raabte over til Assistenten paa Hinnerup Station, og en Mand i en af de andre Vogne, som tilfældigvis kendte mig, havde sagt til de forskrækkede Passagerer: „Redaktør Hansen staar virkelig ikke der og raaber, uden at der er noget i Vejen“, gik man og hentede Togpersonalet. Jeg stod nu ude og saa Togpersonalet komme ganske nonchalant fra en af de bageste Vogne, forude gik Lokomotivfyrbøderen ned og kigede paa Maskinen. Baade Togføreren og Togbetjenten gik forbi den Vogn, hvor jeg havde trukket i Nødbremsen, og ud til Maskinen. Der faar de at vide, at der er trukket i Nødbremsen, og de gaar saa tilbage langs Vognene for at se, hvor det er sket. Da de er kommet midt i Toget — Toget var vist paa 22 Vogne —, staar jeg der, og saa siger

pludselig Togbetjenten, som om det var en betydningsfuld Opdagelse, han havde gjort: „Der er trukket i Nødbremsen“. Jeg var ikke ganske blid over det, der var passeret; den døde Mand sad jo inde i Vognen. Jeg sagde saa: „Det har De været længe om at opdage“ og fortalte derefter, hvad der var paa Færde. En Læge kom til, men han kunde kun konstatere, at Manden var død. Der blev telegraferet til Langaa, at der skulde være en Læge til Stede, og at der skulde foretages de nødvendige Foranstaltninger for at flytte Manden ud og i øvrigt behandle ham med den Agtelse, hvormed man behandler afdøde Mennesker.

Da vi var kommet i Gang igen, spurgte jeg Togføreren, hvorfor man var saa længe om at finde ud af, at der var trukket i Nødbremsen. Jo, de kunde ikke se nogetsteds, hvor det var; de maatte gennemgaa hele Toget for at finde, hvor der var trukket i Nødbremsen; det var rent tilfældigt, havde jeg nær sagt, om de fandt det. Jeg sagde, at for mange Aar siden, da jeg arbejdede paa Statsbanernes Værksted i København, slog der, naar der blev trukket i Nødbremsen, en Vinge ud paa hver Side af Vognen, saa at det straks kunde ses, hvor det var. Ja, blev der svaret, men det har desagkyndige, de, der er kloge paa dette Omraade, forandret, nu gaar der blot et lille Mærke op oven paa Taget af Vognen, og det kan vi ikke se nogetsteds fra i Vognene. Jeg maatte indrømme ham, at noget saa vansigtigt kunde neppe tænkes som dette Mærke, som sidder paa et Sted, hvor hverken Personalet paa Maskinen eller det Toget betjenende Personale kan se det. Jeg talte videre med Togføreren herom, og han nævnedes et Par Eksempler paa, hvorledes man fra Togpersonalets Side havde været ilde berørt over disse Forhold, men der var ikke noget at gøre, fordi de sagkyndige, Jernbaneingeniørerne, havde lavet det saaledes, og saaledes skulde det saa være.

Jeg vil henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at de sagkyndige, om jeg saa maa sige, faar sig en ordentlig Næse, det fortjener de virkelig. En almindelig Forespørgsel fra Ministeren om, hvorfor de har gjort det, synes jeg ikke en Gang er tilstrækkelig; hvis jeg var Trafikminister, skulde de i alt Fald ikke faa Lov til at dø i Synden, thi jeg synes nok, det er Topmaalet af Uforstand, at Folk, som er sagkyndige i Jernbanebygning og Bygning af Personvogne, for-